

วงกต ลายตะวัน 2 ตัวสวยงาม

ปลายฟ้า

"ผมรักคุณนะ"

"..."

"ผมไม่สนใจว่าคุณผ่านอะไรมา ขอแค่เราใจตรงกันก็พอ"

"แทน" ริมฝีปากเล็กสั่นสะท้าน

"ผมรักคุณมากจริงๆ"

เขามั่นใจว่าพริมาได้ยินชัดเต็มสองหู แต่วินาทีนั้นสติของเธอคงพร่าเลือนเกินกว่าจะเอ่ยขอให้เขาพูดอีกครั้งเพื่อย้ำให้เธอมั่นใจ ชายหนุ่มรู้ดีว่าเธอต้องการอะไร จึงเอ่ยคำคำนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า กระทั่งปลายนิ้วเรียวยาวของพริมาเคลื่อนไหวบนริมฝีปาก หยักลึกของเธออย่างแผ่วเบา

"ได้ยินแล้ว"

เขายิ้ม ยินดีกับการสารภาพความรู้สึกให้เธอได้รับรู้อีกครั้ง "แล้วคุณล่ะ รักผมบ้างหรือไม่"

พริมาอึ้งค้าง แทนที่เธอจะเอ่ยคำหวานเต็มเต็มปรารภณา หญิงสาวกลับสายหน้าซำๆ จุดดวงใจของเขาหล่นวูบ

"ฉันรักคุณไม่ได้..."

"..."

"ฉันรักคุณไม่ได้จริงๆ"

วงกตลายตะวัน 2

ปลายศร เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2351-8

ภาพประกอบ D.Bond / Shutterstock.com

lilbird / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

ในท้ายเล่ม 1 ของ 'วงกตลายตะวัน' นั้น ทั้งความแค้นระหว่าง 'วาริศ' กับ 'ศักดา' และเรื่องราวรักสามเส้าของ 'วาริศ' 'พริมา' และ 'อินทัช' กำลังดำเนินไปอย่างเข้มข้น จนทำให้เลิฟต้องรีบหยิบเล่ม 2 ขึ้นมาอ่านต่อทันที

อยากรู้เหลือเกินว่าอินทัชจะสามารถรักษาตำแหน่งคู่หูของพริมาไว้ได้ หรือต้องเสียมันคืนให้กับวาริศผู้มาทวงคำมั่นสัญญาในอดีตระหว่างเขา กับหญิงสาว และสุดท้ายแล้ววาริศจะเป็นผู้ชนะทั้งในเกมแค้นและสนามหัวใจ ได้หรือไม่ บทสรุปของเรื่องราวทั้งหมดจะเป็นอย่างไร 'พระเอกของพริมา' จะใช้คนเดียวกับที่ทุกคนคิดไว้รีเปลา

เลิฟว่าเราอย่ามัวเสียเวลา... รีบไปลุ้นกันต่อในเล่ม 2 นี้เลยดีกว่าค่ะ!

ตัวอย่าง

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ຕົວຢ່າງ

ประวัตินักเขียน

'ปลายศร' มีชื่อเล่นว่า 'พลอย' ค่ะ เรียนจบจากคณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน รั้วเหลืองแดง สาราภตามตรงว่าอยากเป็นนักเขียนนิยายมานานแล้วค่ะ แต่เพิ่งเขียน 'วงกตลายตะวัน' จบเป็นเรื่องแรกในวัยยี่สิบปลายๆ คิดๆ ไปก็แอบเสียดายเวลาในช่วงที่ผ่านมาเหมือนกัน รู้จึ้น่าจะทำตั้งนานแล้ว (#วรคทองของคนเสียดายเวลา) แต่เอาน่า...สุดท้ายก็สำเร็จจนได้ มาแล้วยังดีกว่ามาช้า มาช้ายังดีกว่าไม่มา นะเออ พี่มอส์ว่าไว้

ส่วนที่มาของนามปากกาเกิดขึ้นจากหลายๆ ตัวละครที่ชอบมีรูปเป็นอาวุธคู่ใจ โดยเฉพาะภาพของตัวละครโปรตอย่าง 'แคตนิส เอฟเวอร์ดีน' ในเรื่อง 'The Hunger Games' กำลังจ้างรูปยิงลูกศรในเกมล่าชีวิต ถือเป็นภาพที่สะดุดใจมาก และเมื่อดูส่วนปลายของลูกศรแล้วมีรูปทรงคล้ายปลายปากกา ซึ่งเป็นหนึ่งในสัญลักษณ์ของอาชีพนักเขียนอยู่เหมือนกัน จึงหยิบยกคำว่า 'ปลายศร' มาเป็นนามปากกา บอกตัวเองให้มุ่งมั่นตั้งใจ พุงสูเป่าหมาย บนเส้นทางนักเขียน ^^

เนื่องจากงานประจำที่ทำอยู่มีโอกาสดูได้เดินทางอยู่บ้าง จึงพยายามเก็บบรรยากาศและเรื่องราวน่าสนใจมาร้อยเรียงในนิยายฝากเพื่อนๆ นักอ่านด้วย ส่วนการอ่านนิยายและดูซีรีส์ไม่ได้ถือว่าเป็นงานอดิเรกค่ะ ถือเป็นหนึ่งใน 'งานประจำ' ที่ต้องทำทุกวัน เป้าประสงค์คือต้องการพัฒนางานเขียนของตัวเองให้ดีขึ้นจริงๆ ไม่ได้หลงพระเอก กริ๊ดพระรอง หรืออยากผ่อนคลายตัวเองแต่อย่างใด ที่ทำไปก็เพื่องานทั้งนั้น (ฮา)

เพื่อนๆ นักอ่านเข้ามาพูดคุย ดิชม ให้กำลังใจกันได้ที่เฟซบุ๊ก : ปลายศร พร้อมสแตนดี้บารอรับฟังและเม้าท์มอยเสมอค่ะ ^^

ຕົວຢ່າງ

บทที่ 25 ลูกผู้ชาย

วาริศไม่คิดเลยว่าแค่รูปถ่ายขนาดสี่คูณหกนิ้วเพียงแผ่นเดียว จะก่อคลื่นยักษ์กระทบจิตใจ จนอยากจะฉีกมันทิ้งไปให้พ้นจากสายตาขนาดนี้

ที่ผ่านมาเขาพอจะรู้หรือกว่าอินทัชคิดเช่นไรกับพริมา แต่ที่ไม่เคยกังขาเลยคือความรู้สึกของเธอ

แววตาของพริมาเมื่อครู่อัดแน่นไปด้วยความรู้สึกหลากหลาย คล้ายกำลังเขินอาย แต่พยายามขุดความไม่พอใจขึ้นมากลบเกลื่อน ปิดบังอีกหนึ่งความรู้สึกไม่ให้ใครล่วงรู้ แม้แต่เธอเองยังประเมินไม่ทัน มีเพียงเขาคคนเดียวเท่านั้นที่จับสังเกตอาการเหล่านั้นออก

ไม่จริง...พริมาไม่ใช่คนอย่างนั้นแน่ แม้เวลาจะผ่านไปนานเช่นไร ลึกๆ แล้ววาริศบักใจเชื่อมาตลอดว่าเธอยังคงรักและภักดีต่อเขา ไม่เช่นนั้นคงไม่เฝ้าเผยแววตาอ่อนหวานขอให้เขายกโทษ และรื้อฟื้นเรื่องในอดีตเพื่อขอให้เขายอมรับตัวตนที่แท้จริง

วาริศอยากจะทำอย่างนั้น แต่กลับมีคำถามมากมายผุดขึ้นเหนือสำนึก คอยจี้ให้เขาเร่งหาคำตอบว่าแท้จริงแล้วพริมากำลังรู้สึกกับอินทัชเหมือน

อย่างที่เขารอใจเธออยู่หรือไม่ โดยเฉพาะเวลาอินท์ชอยู่ข้างๆ และใช้
อากาศหายใจร่วมกัน ความหวุ่นไหวในใจพริมาที่มีต่อหอมอนั้นลึกซึ้งเพียงใด
ยังทันไหมหากเขาจะดึงเธอกลับขึ้นมาจากหลุมบ่อแห่งความหลงผิดนั้น

"ขอถามอีกครั้ง นี่คือไอเดียที่ดีที่สุดแล้วใช่ไหม" น้ำเสียงแห้งแล้ง
ของวาริศไม่เหลือเค้าความปรานีมาแต่ไหนแต่ไรก็จริง แต่ไอเดียโฆษณา
ฝีมืออินท์ชกับพริมาซึ่งกำลังฉายบนจอโปรเจ็กเตอร์ในห้องประชุมไม่ได้เรื่อง
อย่างที่ใจเขาต้องการเลยสักนิด

หากจะมีใครสักคนกล่าวหาว่าเขาก่อคดีต่ออินท์ชกับพริมาเกินไป
หรือไม่ เขาเองก็อยากจะถามกลับไปว่าเนื้อแท้ของโลกใบนี้มีความเป็นกลาง
อยู่ด้วยหรือ

"งั้นช่วยบอกที่ว่าต้องแก้ตรงไหน" อินท์ชสุดหายใจลึกๆ ด้รู้
พยายามขมความไม่พอใจไว้ได้น้ำเสียงกระด้างเพียงใด

"ก็ทั้งหมดที่พูดมา"

วาริศตอบหน้าตาเฉย ก่อนจะวิจารณ์ทุกรายละเอียดของไอเดีย
โฆษณาฝีมืออินท์ชและพริมาอย่างตรงไปตรงมาเป็นฉากๆ ไม่ยั้ง
ต่อแฉตัวคุกรุ่นของอินท์ชเลยแม้แต่นิด ในใจหอมอนั้นคงคิดว่าเขากำลัง
กลั่นแกล้งอยู่สินะ ซึ่งก็เป็นเช่นนั้นจริง เขายอมรับกับตัวเองโดยดูษณี
หากไม่ลงมือขัดขวาง เขาคงไม่มีทางได้พริมาหวนมาเป็นคู่หูอย่างที่เคย
ให้สัญญากันได้

วาริศปรายตามองพริมาอีกครั้ง เขาเห็นเธอยกมือกุมขมับ ระบาย
ลมหายใจอย่างกลัดกลุ้ม เมื่อก่อนไอเดียที่สู้อุตสาหกรรมเวลา มาตลอด
สามคืนที่ผ่านมากลับถูกหัวหน้าทีมอย่างเขาเชือดเฉือนด้วยวาจาเลือดเย็น
ฝังกลบความมั่นใจของอินท์ชและพริมาลงบนเนินเขาแห่งความรู้สึก
ชวนอนาถ

"ยังพอเหลือเวลาก่อนพีรีเซนต์จริงพวุงนี้" วาริศเอ่ยกับอินท์ช

และพริมา "หวังว่าจะได้เห็นอะไรสนุกๆ กว่านี้"

วูบนั้นหญิงสาวคงจับได้ถึงเลศนัยบางอย่างซ่อนใต้ประโยคจากปากเขาเข้าแล้ว เธอถึงได้ชะงักค้าง ค่อยๆ ซ้อนตามองเขาราวกับชนลูกประหลาดและหวาดกลัวคำพูดนั้นเต็มหัวใจ

แต่ถ้าไม่...คงไม่ต้องบอกใช้มัยว่าต้องใช้ไอเดียใครไปเสนอแทน

หลังจากพรีเซนตงานต่อหน้าคนใจแคบเสร็จ พริมาก็ขอตัวกลับบ้านทันทีเมื่อถึงเวลาเลิกงาน เธอบอกว่าอยากกลับไปใช้ความคิดเรื่องงานเงี้ยๆ คนเดียว เมื่อจะได้ไอเดียดีๆ ขึ้นมาบ้าง ปล่อยให้อินทัชจมกับความคิดอันสับสนงงงว่าตัวเองเป็นคนไร้ความสามารถขนาดนั้นเชียวหรือให้ตายเถอะ...ชายหนุ่มรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังจะเป็นบ้า เพราะสายตาหยามเหยียดของวาริศขณะล่องพิจารณาไอเดียโฆษณาของเขาและพริมาไม่เหมือนกับทุกครั้งที่ผ่านมา ดวงตาคมฉานไร้ร่องรอยความคิดเรื่องกลั่นแกล้ง กระนั้นอินทัชเองก็อดระแวงไม่ได้ว่าสุดท้ายแล้ววาริศตำหนิเขาด้วยความรู้สึกจากใจจริง หรือจงใจขัดแย้งขัดขาเขาเหมือนเช่นทุกครั้งที่ผ่านมากันแน่

แอลกอฮอล์สีอำพันไหลรินจากปากขวดอาบน้ำแข็งก้อนกลมลงสู่ก้นแก้วหลายครั้งที่มิเรื่องทุกซอก ซายหนุ่มจะกลับมานั่งที่บาร์ร้านประจำชื่อ 'รีตีม' ใกล้คอนโดมิเนียม ครั้งนี้ก็เช่นกัน เขาอยากจะลืมหืมตาว่าวันนี้รู้สึกเสียหน้าแค่ไหนหนายามถูกวาริศนึกถึงศักดิ์ศรี โดยเฉพาะเวลาอยู่ต่อหน้าพริมา

ทำไมหมอนั่นถึงได้ขอบอกเขาให้รู้สึกด้อยต่ำ อ่อนแอ ไร้ศักยภาพทุกครั้ง ทั้งที่พยายามคิดใคร่ครวญถึงเหตุผลลึกลับของวาริศมาตลอด อินทัชก็ไม่อาจค้นเจอคำตอบอันชัดแจ้งได้

"ไม่เจอกันพักใหญ่เลยนะครับ" บาร์เทนเดอร์หนุ่มทักทายลูกค้าประจำ อินทัชทำได้แค่มิบางรับไมตรี

"อาจเป็นเพราะช่วงที่ผ่านมาผมปล่อยตัวเองให้รู้สึกสบายใจเกินไป"

"..."

"พูดง่าย ๆ ก็คือ ผมจะมาที่นี่ก็ต่อเมื่อมีเรื่องทุกซี้ใจ"

"ครั้งนี้ก็เช่นกันหรือครับ"

อินทัชรู้ดีว่าคนหลังเคาน์เตอร์ถามกลับแบบไม่ได้คาดหวังคำตอบนัก แต่ไม่รู้ทำไมเขาถึงอยากบรรยายเรื่องราวให้อีกฝ่ายซึ่งไม่ใช่คนสนิทคุ้นหูฟังขึ้นมาเสียดื้อๆ "ครั้งก่อนเป็นเรื่องผู้หญิง แต่ครั้งนี้เป็นเรื่องงาน" ชายหนุ่มถอนหายใจยาวยืดด้วยความรู้สึกสับสนระคนอึดอัด "ความจริง...ก็มีเรื่องผู้หญิงเข้ามาเกี่ยวข้องกับนิดหน่อย"

"ไม่น่าจะเหนื่อยแล้วมั้งครับ" อาจเป็นเพราะได้สัมผัสกับผู้คนทีว๊วเวียนเข้ามาตีตมมากหน้าหลายตา บาร์เทนเดอร์หนุ่มจึงเอ่ยตอบเขาอย่างรู้ทัน "จริงๆ แล้วลูกค้าส่วนใหญ่เลือกมานั่งตีตมที่นี่เพราะมีเรื่องให้ต้องคิดครับ บางครั้ง...การนั่งตีตมคนเดียวเงียบๆ ก็ทำให้เราได้ใคร่ครวญถึงเรื่องต่างๆ"

อินทัชคิดในใจ หากนี่เป็นการโฆษณา เขาคงเป็นหนึ่งในคนที่ถูกโน้มน้าวสำเร็จและตัดสินใจมาใช้บริการบ่อยๆ ทว่าชายหนุ่มกลับเผยรอยยิ้มหยันตัวเอง "ไม่เห็นทำได้เลยสักครั้ง"

"ลองทำใจให้ว่าง แล้วเปิดโอกาสให้กับทุกสิ่งในชีวิต คุณอาจจะพบคำตอบที่ต้องการก็ได้ล่ะครับ"

บาร์เทนเดอร์พูดจบปลิ้นหันไปเสาะหาน้ำแข็งให้เป็นรูปทรงกลมต่อปล้อยให้อินทัชหนึ่งไปหลายอึดใจ ใคร่ครวญถึงคำแนะนำของคนตรงหน้า

"ดูเหมือนคุณมีเรื่องอยากจะถามเพิ่ม" เสียงของบาร์เทนเดอร์ดังชัดแทรกรอยต่อเพลงแจ๊ซรั้นหู

"ก็นิดหน่อย"

"ถามมาเถอะครับ ผมยินดี...หากคำตอบของผมจะช่วยอะไรคุณได้บ้าง"

อินทัชผีนกสีนน้ำลายเหน็ดลงคอ มันคงไม่มากเกินไปใช่ไหมหากเขาจะยึดคำตอบจากคนตรงหน้าเป็นที่พึ่ง "คุณคิดว่า...คำนิยามของลูกผู้ชายที่แท้จริงคืออะไรกันแน่"

มือขวาที่กำลังใช้มีดเขาระน้ำแข็งนั้นหยุดกะทันหัน บาร์เทนเดอร์หนุ่มวางน้ำแข็งก้อนกลมลงแล้ว แล้ววางบนเคาน์เตอร์ยื่นให้อินทัช

"สำหรับผม...ผู้ชายก็เหมือนกับน้ำแข็ง"

อาร์ตไตรีกเตอร์หนุ่มยื่นหัวคิ้ว จดจ้องไปที่ก้อนกลมในแก้วด้วยความสงสัย

"ต้องเยือกเย็นและใสสะอาด" บาร์เทนเดอร์ยิ้มบาง "นี่คือนิยามของคำว่าลูกผู้ชายสำหรับผมครับ" ก่อนจะหันไปรับออเดอร์จากลูกค้าคนอื่น ซึ่งนั่งบนเก้าอี้บาร์ถัดจากอินทัชไปอีกสองตัว

เยือกเย็น...ใสสะอาด

อินทัชเฝ้าทวนคำพูดนั้นในหัวซ้ำๆ ขณะดวงตาคมปลาบจดจ้องน้ำแข็งก้อนกลมอาบวิสกี้สีอำพันไม่ว่างตา พยายามตีความนิยามคำว่าลูกผู้ชายให้ลึกซึ้งที่สุดเท่าที่จะทำได้ แม้กระทั่งตอนลุกไปเข้าห้องน้ำในบาร์ พอออกมาล้างมือตรงเคาน์เตอร์หน้ากระจกบานใหญ่ สายตาของอินทัชเหลือบไปเห็นหนังสือฟ็อกเก็ตบุ๊กเล่มหนึ่งถูกคว่ำหน้าปกไว้ ด้วยความที่ไม่มีใครยืนอยู่ตรงนั้นนอกจากเขา อินทัชจึงถือวิสาสะหยิบหนังสือเล่มนั้นขึ้นมา เมื่อพิจารณาปกจึงพบว่า เป็นผลงานชื่อ 'บุรุษที่ 1' ของนักเขียนชายชื่อดังแห่งยุค ผู้คร่ำหวอดในวงการนำหมึกและเป็นเจ้าของเพลงเกี่ยวกับแนวทางการประพฤติดัวเป็นสุภาพบุรุษในโลกความเป็นจริง ไม่จำเป็นต้องพาฝันเหมือนในอุดมคติของสาว ๆ

แต่แทนที่จะวางหนังสือไว้บนเคาน์เตอร์อ่างล้างมือตามเดิม หรือนำไปแจ้งพนักงานภายในบาร์ว่ามีคนลืมของไว้ในห้องน้ำ อินทัชกลับรู้สึกได้ถึงแรงดึงดูดบางอย่าง อาจเป็นเพราะเขากำลังมองหานิยามคำว่า 'ลูกผู้ชาย'

เพื่อนำไปแก้ไขไอเดียโฆษณาโฟมล้างหน้า จึงพลิกดูข้อความบนหน้าหนังสือแบบผ่านๆ อย่างรวดเร็ว กระทั่งเห็นว่าหนังสือเล่มนี้น่าจะก่อประโยชน์แก่เขาอย่างมากในการคิดไอเดียในคืนนี้ ร่างสูงจึงผละจากห้องน้ำชาย ตรงเข้าไปคว้ากระเป๋าสะพายบนเก้าอี้บาร์หน้าเคาน์เตอร์ ลืมไปเสียสนิทว่ายังมีน้ำแข็งก้อนกลมและวิกส์สีอำพันนอนนิ่งรอเขาอยู่

อินทัชซบรตมาถึงคอนโดมิเนียมด้วยความเร่งรีบ ในหัวของเขามีแต่คำว่า 'ลูกผู้ชาย' เต็มไปหมด จนไม่เหลือเศษเสี้ยวของพื้นที่สมองให้คิดถึงเรื่องอื่น

ทั้งที่ตลอดสัปดาห์ที่ผ่านมาชายหนุ่มค่อนข้างมั่นใจว่าคอนเซ็ปต์โฆษณาโฟมล้างหน้าผู้ชาย M ของเครือเจแอนด์ดีดับเบิลยูที่เขากับพริมาต่างช่วยกันถักถอเป็นคอนเซ็ปต์ที่ดีที่สุดแล้ว แต่พอได้มานั่งอ่านหนังสือความหนาเพียงร้อยกว่าหน้า อินทัชกลับพบว่าเนื้อหาในเล่มสามารถตอบทุกคำถามเกี่ยวกับความหมายของชีวิตและการเป็นลูกผู้ชายได้อย่างหมดจด ผลักไสไอเดียที่เคยตกผลึกลงไปไหลมลายหายไปหมด

มือหนาของอินทัชค่อยๆ พลิกอ่านหนังสือบุรุษที่ 1 ไปที่ละหน้าสองหน้า กระทั่งพบว่ามีการดาบ์โน้ตแผ่นเล็กราวห้าแผ่นคั่นกลางหนังสือ ชายหนุ่มจึงหยิบขึ้นมาดู เขาเห็นลายมือของใครคนหนึ่งบรรจงเขียนข้อความมากมายเกี่ยวกับคำว่าลูกผู้ชายเต็มไปหมด ทั้งยังผ่านความตั้งใจในการลึบคมมาอย่างดี

'ลองทำให้สว่าง แล้วเปิดโอกาสให้กับทุกสิ่งในชีวิต คุณอาจจะพบคำตอบที่ต้องการก็ได้นะครับ'

คำแนะนำของบาร์เทนเดอร์ในร้านประจำที่เพิ่งจากมาพูดขึ้นมาในหัวอีกครั้ง อินทัชเห็นด้วยกับคำพูดนั้นอย่างยิ่ง ไม่มีเวลาให้คิดมาก พຽຽນนี้เขาต้องนำเสนอไอเดียโฆษณาต่อหน้าคุณณรงค์ ซีอีโอเครือเจแอนด์ดีดับเบิลยูแล้ว ระเบิดเวลากำลังเดินถอยหลังอยู่ทุกวินาที ไม่เห็นหรืออย่างไร

เอลิซ่า เขาตัดสินใจได้แล้ว อินทัชสูดหายใจลึกๆ ปล่อยให้ตัวเองมีเพียงข้อความและไอเดียบนกระดาษแผ่นเล็กในมือเท่านั้นที่สามารถเอาชนะใจคุณณรงค์ได้

"ผมขอคำปรึกษา!"

อินทัชไม่สงสัยเลยว่าประโยคนั้นหลุดออกมาจากปากใครถ้าไม่ใช่ วาริต หมอนี่พร้อมยกมือคัดค้านเขาได้ทุกเรื่อง

"แต่เราไม่มีเวลาแล้วนะวาริต" คราวนี้พ่อเลือกอยู่ข้างเขา "เพราะเท่าที่ฟังมา นี่คือไอเดียโฆษณาโพลีลิ่งหน้าที่ดีที่สุดในบรรดาเจ้าแทนคิดมาอีกอย่าง...คุณณรงค์เองน่าจะชอบมากๆ ด้วย ไม่รู้จริงๆว่าคุณณรงค์เป็นหัวหอกภาคเอกชนที่ลุกขึ้นมาต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชันของประเทศนี้"

"เรื่องนั้นผมทราบครับคุณศักดิ์..." วาริตชะงักค้าง ถึงกับเอียงไม่ออกไปหลายอึดใจ แม้หมอนี่จะพยายามอธิบายเหตุผลว่าไม่เห็นด้วยกับไอเดียของอินทัชเพียงใด ทั้งพ่อและพี่ตระกูลกลับไม่สนใจฟังเลยสักนิด

ยิ่งเห็นวาริตหลับตาระบายลมหายใจอย่างคนหมดหนทางสู้อินทัช ยิ่งรู้สึกได้ถึงความผองพองแน่นคับอก พี่ตระกูลกางปีกปกป้องเขาขนาดนี้ คงไม่มีไอเดียไหนผองผายขึ้นมาเทียบเคียงได้ภายในระยะเวลาไม่กี่ชั่วโมงก่อนเดินทางไปเสนอขายแคมเปญนี้ต่อหน้าคุณณรงค์แล้ว แม้แต่ไอเดียของวาริตเอง อินทัชมั่นใจเช่นนั้น เขาเห็นสีหน้าของคนเป็นหัวหน้าทีม A พยายามข่มอารมณ์ไม่พอใจไว้เต็มกำลัง แล้วหุนหันเดินออกไปจากห้องประชุมอย่างช่วยไม่ได้ จึงให้เขายืนมองหน้าพ่อ พี่ตระกูล สลับกับใบหน้าของพริมา

"ไอเดียผมไม่ติตรงไหน ทำไมหมอนั่นถึงได้ตั้งแง่กับผมนัก" อินทัชเอ่ยถามพริมาอย่างตรงไปตรงมา ขณะเขาและเธอเดินกลับมาที่ห้องทำงานแผนกครีเอทีฟ เพื่อเตรียมงานไปฟรีเซนต์ที่อาคารสำนักงานใหญ่ของเครือเจแอนด์ดีบีเบิลยูในช่วงบ่าย

"เรื่องนั้น ฉันเองก็ไม่รู้เหมือนกัน"

"หรือหมอนั้นอยากเห็นเราสองคนแท้"

"..."

"ผมจะได้ย้ายไปอยู่ที่มือนี่ ส่วนคุณก็จะได้ทำงานคู่กับหมอนั้น...
อย่างที่มีันต้องการ"

ปริมาณนี้ค้าง ราวกับเท้าทั้งสองข้างไม่อาจก้าวไปไหนได้

"แต่ผมจะไม่ยอมแพ้ง่ายๆ แน่นอน ผมจะทำทุกอย่างเพื่อรั้งคุณไว้"

"..."

"รู้ใช่ไหมว่าเพราะอะไร" อินท์ซึ่ซัดถึงความปรารถนา เขาชอบเธอ
มากเกินกว่าจะปล่อยให้ไปทำงานคู่กับคนอื่นได้ โดยเฉพาะหัวหน้าทีม
อย่างวาริศ คนที่เขาไม่เคยคิดจะญาติดีด้วย

แต่แทนที่ปริมาณจะยอมรับให้เขาได้ชื่นหัวใจสักครั้ง หญิงสาวกลับอึ้งงัน
ราวกับรู้สึกเกร็งและอึดอัดไปหมดจนหายใจไม่เต็มปอด "อย่าเพิ่งพูดอะไรเลย
คุณก็รู้ว่าเราไม่มีเวลาแล้ว"

ร่างระหงผละไปยังประตูทางเข้าห้องทำงานแผนกครีเอทีฟทันที
ที่งเขาไว้ให้มองตามจนแผนหลังหายลับไปจากสายตา ก่อนที่ชายหนุ่ม
จะเดินตามเข้ามาภายในห้อง แล้วพบว่าเธอกำลังเปิดโปรแกรมคอมพิวเตอร์
เพื่อทำพรีเซนเทชันอย่างเร่งรีบ เพราะเหลือเวลาเพียงแค่นาฬิกาสามชั่วโมงเท่านั้น

ตอนแรกเขาอยากจะชวนเธอไปนั่งทำงานด้วยกันในห้องประชุมเล็ก
เพื่อหลีกเลี่ยงจากสายตาคนงานของวาริศที่พร้อมทอประกายหยามเหยียด
ตลอดเวลา ทว่าหมอนั้นกลับไม่ได้อยู่ในห้อง มีน้ำเปล่าบรรจุภาศภายในถึงได้
ดูปลอดโปร่งเป็นพิเศษ บางทีวาริศอาจจะตั้งใจหลบหน้า เพราะไม่สามารถ
ต่อต้านไอเดียงของเขาได้สำเร็จเหมือนเช่นทุกครั้ง เป็นความพ่ายแพ้ครั้งแรก
ที่หมอนั้นมีต่อเขาหรือเปล่านะ อินท์ซึ่ครุ่นคิดพลางกระหือมิ้มย่องกับ
ชัยชนะสดๆ หมาดๆ อย่างไม่อาจห้ามได้

อินทัชใช้เวลาร่างภาพไอเดียโฆษณาโฟมล้างหน้า M บนสื่อสิ่งพิมพ์ คร่าวๆ พร้อมลงสื่อย่างรวดเร็วจนพริมาองเขาด้วยความรู้สึกแปลกใจ ก่อนจะหยิบม้วนกระดาษที่เขานั่งเขียนสตอรี่บอร์ดภาพยนตร์โฆษณา ตั้งแต่เมื่อคืนมาคลี่ดู อินทัชสังเกตเห็นแวตตาพริมาทอดจัดด้วยประกาย ชื่นชมจนหัวใจของเขาฟองโต ชายหนุ่มเคยคิดว่าแม่โลกใบนี้ไม่มีใคร เห็นหัวเขา ขอเพียงแค่พริมาหันมามยิ้มให้อย่างบางเบา

เท่านั้นก็เพียงพอแล้ว

"ใกล้เสร็จรึยังแทน...พริมา" เสียงของพีตระการดังชัดจังหวะ ขณะเดิน ปราดจากประตูห้องตรงมายังกลุ่มโต๊ะทำงานทีม A

อินทัชจำต้องคลายก่อนความคิดถึงที่มีต่อพริมา แม้เธอจะนั่งทำงาน อยู่ข้างๆ ก็ตาม "ใกล้แล้วครับ เหลือเก็บรายละเอียดอีกนิดหน่อย"

"แล้ววันวาริศไปไหน" พีตระการคงอดถามถึงไม่ได้ เมื่อเห็น ความว่างเปล่าดำรงอยู่เหนือโต๊ะทำงานหมอนั้น

"ไม่ทราบเหมือนกันครับ"

"แต่อีกครั้งชั่วโมงเราต้องไปออฟฟิศเจแอนด์ดับเบิลยูแล้ว"

"ถ้าวาริศไม่ออกไป ก็ไม่เห็นต้องบังคับใจเลยนี่ครับพีตระการ"

ดูเหมือนพีตระการจะงุนงงกับคำพูดของเขาไม่น้อย ทว่าจังหวะ คนเป็นมือขวาของพ่อกำลังจะเอื้อนเอ่ยอะไรบางอย่าง เสียงทุ้มลึกของ คนที่อินทัชไม่อยากบังคับใจให้ไปพิตชิงงานด้วยกันกลับดังขึ้นตลบ ความต้องการของเขา

"เห็นทีจะไม่ได้"

อินทัชหันไปมองเจ้าของเสียงนั้นด้วยสายตาขุ่นขวาง "ก็เห็นหายหน้า ไปเป็นชั่วโมง นึกว่าทำใจไม่ได้ซะแล้ว"

"..."

"จริงๆ แล้วนอกจากคอมเมนต์ตามหน้าที่ ดูเหมือนงานนี้แกจะไม่ค่อย

มีบทบาทเท่าไร”

“ไม่ค่อยมีบทบาททั้งนั้นหรอก” วาริศจบกรมแน่น มองตอบด้วยความรู้สึกเหมือนไม่อยากจะเชื่อว่าคนอย่างเขาจะกล้าตอกกลับใส่หน้าหมอนั้นด้วยคำว่า ‘ทำใจไม่ได้’

ให้ตายเถอะ...คิดว่าตัวเองวิเศษวิโสอยู่คนเดียวหรืออย่างไร ความพ่ายแพ้หน้าตาเป็นเช่นไร เขานี่แหละ...จะสอนให้หมอนั้นได้รู้จักความรู้สึกต่ำต้อย ต้อยค่าเป็นครั้งแรกเอง

และก่อนที่ลูกไฟในดวงตาอินทชักับวาริศจะลุกกล้าไปมากกว่านี้ พี่ตระการพลันเข้ามาขวางดูกรรมการห้ามมวย พลางชี้นิ้วสั่งให้เขาและหมอนั้นกลับไปนั่งที่มุมของตัวเอง โดยมีพริมานั่งคั่นกลาง อินทชัสังเกตเห็นว่าหญิงสาวเอาแต่นั่งนิ่งจ้องหน้าจอคอมพิวเตอร์ ไม่หันมามองทั้งเขาและวาริศ รวากับพยายามทำตัวเป็นกลางให้มากที่สุด เขาก็รู้สึกหงุดหงิดหัวใจ เพราะอยากให้เธอหันมามองหรือพูดอะไรสักอย่างเพื่อแสดงให้เห็นว่าเธออยู่ข้างเขา

คงจะดีถ้าวันนี้อินทชัสามารถขายไอเดียโฆษณาจนสามารถเอาชนะใจคุณณรงค์ได้สำเร็จ ชายหนุ่มก็จะกลายเป็นผู้ยึดเยียดความพ่ายแพ้ให้แก่วาริศเป็นครั้งแรกโดยสมบูรณ์

และเขาก็จะได้ทำงานคู่กับพริมาไปอีกนานเท่านาน

แค่ได้คิดอินทชัก็รู้สึกครี้มอกครี้มใจอย่างบอกไม่ถูก เขาริบบิ้นรายละเอียดงานบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ต่อจนแล้วเสร็จภายในครึ่งชั่วโมงตามที่พี่ตระการขีดเส้นไว้ ก่อนจะมุ่งหน้าเดินนำพริมาไปที่รถยนต์สัญชาติเยอรมัน อินทชัยืนยันว่าจะขับรถไปเอง ไม่คิดจะติดรถวาริศไปตั้งแต่แรก

จนกระทั่งเขากับพริมาเดินทางมาถึงอาคารสำนักงานใหญ่ของเครือเจแอนด์ดับเบิลยูซึ่งตั้งอยู่ในย่านธุรกิจใจกลางเมืองแห่งใหม่ อินทชัไม่ยักรู้ว่าพี่ตระการพาพ่อมาด้วย อาจเป็นเพราะคุณณรงค์แจ้งผ่านทีมงาน

มาตั้งแต่ต้นว่าจะพิจารณาไอเดียโฆษณาของเอเจนซีที่เข้าแข่งขันพิตชิงงานด้วยตัวเอง ทำให้เจ้าของนัยน์ตาพญาเหยี่ยวตัดสินใจมาร่วมฟังการพรีเซนต์ครั้งนี้ ซึ่งทางเครือข่ายแอนด์ดับเบิลยูกำหนดให้แต่ละเอเจนซีเข้าเสนองานตามคิวในเวลาไล่เลี่ยกัน

เลขานุการของคุณณรงค์ผายมือนำอินทัชและสมาชิกคนอื่นๆ ของเอเจนซีแอดดิคต์เข้าไปในห้องประชุมหนึ่ง เขาเห็นร่างสูงเจ้าของผมสีดอกละรับใบหน้าที่งอนขมขื่นและทรงอำนาจผ่านดวงตาคู่คมได้ครอบงำเว้นหนา ร่ายล้อมไปด้วยบริวารอีกห้าคนซึ่งนั่งประจำการรอบผู้มาใหม่อยู่แล้ว

พ่อก้าวยาวตรงเข้ามาทักทายคุณณรงค์ด้วยการยกมือไหว้แล้วยื่นมือไปกระชับตอบ อินทัชเคยได้ยินพี่ตระกูลเล่าว่าคุณณรงค์เป็นรุ่นพี่ของพ่อสมัยเรียนมหาวิทยาลัย อายุห่างกันเพียงสองสามปีเท่านั้น ส่วนเรื่องของความสนิทสนมนั้นไม่มีใครจะแน่ใจนัก เพราะคุณณรงค์เพิ่งยอมให้แอดดิคต์ติดหนึ่งในรายชื่อเอเจนซีที่เชิญเข้าร่วมพิตชิงงาน หลังร่างร่าการท่าโฆษณาให้เครือข่ายแอนด์ดับเบิลยูมานานหลายปี

ถือเป็นนิมิตหมายอันดีที่แอดดิคต์จะได้เริ่มถักสัมพันธ์ครั้งใหม่ให้แนบแน่นยิ่งขึ้น หากสามารถเอาชนะเอเจนซีอื่นได้

"ในโลกที่เต็มไปด้วยการแข่งขัน การต่อสู้พาดพิงชิงดีชิงเด่นดูเหมือนจะเป็นเรื่องธรรมดาของคนในยุคนี้ไปแล้ว ทุกก้าวที่ใครหลายๆ คนตะกายเหนือบั้นไคแห่งความฝันอาจกำลังเหยียบย่ำแผ่นหลังของใครอีกหลายคนก็เป็นได้"

อินทัชเริ่มต้นบทสนทนาเกี่ยวกับปัญหาที่ผู้ชายรุ่นใหม่กำลังเผชิญต่อหน้าคุณณรงค์ซึ่งกำลังนั่งตัวตรงกอดอกแน่นตรงหัวโຕະยาวรูปตัวยู

"...การแข่งขันของผู้ชายจึงต้องเผชิญไปด้วยความสกปรก จนจิตใจอาจถูกความโลภครอบงำ เป็นไปได้ไหมที่เราจะต่อสู้เพื่อเอาชนะกัน

อย่างใสสะอาด อย่างน้อยจะได้กล้าสบตากับทุกคนว่าชัยชนะที่ได้มา... มาด้วยความขาวสะอาดอย่างแท้จริง"

ในตอนนั้นเขาเห็นพริมาพยักหน้า ส่งกำลังใจผ่านแววตา ผิดกับวาริต ซึ่งส่องมองไปทางอื่น ถอนหายใจยาวยืตอย่างไม้อาจทนมองเขาเฉียดฉาย ต่อหน้าซีอีโอเครื่องเจแอนด์ดับเบิลยูได้

"...และนี่คือที่มาของไอเดียโฆษณาโพลีล้างหน้าผู้ชายยี่ห้อ M ครับ" อินท์ซ่มั่นใจว่าตัวเองตอบเข้าประเด็นได้อย่างเห็นภาพ "คอนเซ็ปต์ 'ลูกผู้ชาย...ทำอะไรต้องใสสะอาด' ของโพลีล้างหน้า M จะช่วยเปลี่ยนทัศนคติการดำเนินชีวิตของลูกผู้ชายทุกคนในสังคมไทย ให้กลับมาเห็นความสำคัญของการแข่งขันแบบใสสะอาดมากที่สุด เพราะชัยชนะที่ได้มาด้วยความสกปรกไม่ควรค่าแก่การภาคภูมิใจและป่าวประกาศให้สังคมรับรู้"

อินท์ซ่มั่นอย่างภาคภูมิใจ ต้องขอบคุณกระดาษแผ่นเล็กห้าแผ่นซึ่งสอดคั่นกลางหนังสือบุรุษที่ 1 ช่างปรากฏตัวได้ถูกที่ถูกเวลาเสียจริง อินท์ซ่มั่นบอกตัวเองว่าหลังจากเสร็จการนำเสนอในวันนี้เขาจะรีบนำไปวางคืนที่เดิมในห้องน้ำชายของร้านบาร์ เพื่อเจ้าของหนังสือตัวจริงจะกลับมาถามหา

อาร์ตไดเร็กเตอร์หนุ่มมัจฉ้องปฏิบัติกริยาของคุณณรงค์ไม่วางตา ขณะร้ายรายละเอียดแคมเปญโฆษณาโพลีล้างหน้าว่าตั้งใจจะให้สื่อออนไลน์รับบทเป็นพระเอก โดยเฉพาะในโซเชียลมีเดีย รวมถึงเว็บไซต์ยูทูบ ส่วนสื่ออื่นๆ ที่ให้ความสำคัญรองลงมาคือภาพยนตร์โฆษณาทางโทรทัศน์ สื่อนอกบ้าน และสื่อสิ่งพิมพ์ ฟรีเซ็นเตอร์ที่ใช้ไมใช่ดาราชายยอดเยี่ยมอย่างโพลีล้างอื่น แต่เป็นคนหนุ่มผู้ทรงอิทธิพลในวงการต่างๆ ที่ผ่านสังเวียนการแข่งขันและต่อสู้มาอย่างใสสะอาดและบริสุทธิ์

อินท์ซ่มั่นหวังใจไว้มากกว่าซีอีโอเครื่องเจแอนด์ดับเบิลยูจะชอบไอเดียนี้ เพราะมันตรงกับแนวคิดการใช้ชีวิตของตัวเองซึ่งยึดมั่นการแข่งขันแบบใสสะอาดมากที่สุด

แต่แทนที่จะเผยรอยยิ้มจริงใจว่าชอบไอเดียของเขาเพียงใด ใบหน้าของคุณณรงค์กลับยังนิ่งสนิท ไม่แสดงออกซึ่งความรู้สึกใดๆ ก่อนจะพูดขึ้นว่า

"แน่ใจนะ ไอเดียนี้ได้มาอย่างใสสะอาด?"

น้ำเสียงเย็นเยียบชวนขนลุกของคุณณรงค์ไม่ต่างอะไรกับสายฟ้าผ่าลงกลางห้อง สะเทือนไปถึงหัวใจของอินทัชจนซาไปทั่วร่าง

"ครับ?" เขาไม่เข้าใจว่าคุณณรงค์หมายถึงอะไร

คุณณรงค์ขมวดคิ้วหนา บักรังความรู้สึกกังขาตรงหน้าเจ้าของไอเดียอย่างอินทัช "เมื่อก่อนฉันเพิ่งฟังเอเจนซี่ไฟน์เดย์นำเสนอแคมเปญโพลีล้างหน้า M มา รู้ไหมว่าคอนเซ็ปต์ของเอเจนซี่นั้นคืออะไร"

อินทัชกลืนน้ำลายเหนียวลงคออย่างยากลำบาก สัมผัสใจพิกลว่าต้องไม่ใช่เรื่องดีสำหรับเขาแน่

"ลูกผู้ชาย...ทำอะไรต้องใสสะอาด' ยังไงล่ะ"

"..."

"น่าสนใจใช่ไหมล่ะว่าทำไมทั้งสองเอเจนซี่ถึงได้เสนอคอนเซ็ปต์โฆษณาเหมือนกันยังกะแกะขนาดนี้"

"คุณณรงค์ครับ..." อินทัชได้ยินพ่อเอื้อนเอ่ยราวกับต้องการช่วยอธิบาย แต่ดูเหมือนคุณณรงค์จะไม่สนใจฟัง

"เรื่องคอนเซ็ปต์ มันมีโอกาสที่จะเหมือนกันได้ เรื่องนี้นั้นยอมรับถึงเปอร์เซ็นต์ความเป็นไปได้จะน้อยมากก็เถอะ" คุณณรงค์จ้องเขม็งมาที่อินทัชด้วยประกายตาขุ่นขวาง เผยหนัยไม่พอใจการกระทำของเอเจนซี่แอดดิคต์อย่างรุนแรง "แต่เรื่องไอเดียโฆษณาทั้งสี่ห้าสื่อที่ว่ามา โดยเฉพาะสื่อออนไลน์กับหนังสือโฆษณา...แน่ใจแล้วหรือว่าใสสะอาดอย่างที่พรีเซนต์เอาไว้"

พริมาซึ่งยืนอยู่ข้างๆ คอยช่วยเหลืออินทัชขณะนำเสนองานหันมามองใบหน้าเผือดสีของเขาราวกับไม่เคยเห็นมาก่อน สมอของเธอกำลังเริ่ม

ปะติดปะต่อคำพูดของคุณรงค์จนเป็นเรื่องราวเรียบร้อยแล้วว่าไอเดียของเขาไม่ได้ผ่านกระบวนการกลั่นกรองและตกผลึกจนได้ไอเดียอันใสสะอาดอย่างแท้จริง

คุณรงค์ไม่อาจทนนั่งดูสถานการณ์สะท้อนความสกปรกบนใบหน้าและสมองของอินทัชกับทีมงานจากเอเจนซีแอดดิทได้อีกต่อไป จึงตัดสินใจเดินออกไปหลังทิ้งระเบิดลูกใหญ่เอาไว้กลางห้องประชุม

ร่างสูงของอินทัชยังคงอึ้งงง นัยน์ตาคมน้ำฉวยแววปวดร้าวนสับสน ไม่คิดเลยว่าการเปิดโอกาสให้ตัวเองได้อ่านหนังสือบุรุษที่ 1 กับกระดาษแผ่นเล็กห้าแผ่นซึ่งเต็มไปด้วยข้อความเกี่ยวกับการตีความนิยามคำว่า 'ลูกผู้ชาย' เอาไว้มากมายจะกลายเป็นเหล็กก้อนหนักความผิดร้ายแรงลงกลางหน้าผาก

จนถูกตราหน้าว่าเป็น 'หัวขโมยโฆษณา' ในเวลานี้!